

Deixem d'amagar la nostra identitat col·lectiva

written by Daniela Grau | 23 de juliol de 2024

Text d'adhesió de na Daniela Grau, activista de l'ANC de la Catalunya del Nord a l'Aplec patriòtic al Pi de les Tres Branques, el 21 de juliol de 2024

Estimats connacionals,

Permeteu-me d'insistir d'entrada sobre la tria més que mai necessària d'aquesta salutació, d'aquesta formulació: «estimats connacionals». Ja ho sabem que som una nació, ho vam reivindicar a Barcelona ha fet 14 anys. Fou el 10 de juliol del 2010 en una manifestació multitudinària, però d'aleshores ençà no hem utilitzat aquest concepte amb prou contundència com per incrementar la lluita que hem de portar contra els estats francès i espanyol que ens colonitzen, ni per convèncer-ne el món, ni tan sols per assabentar-ne la gran majoria dels europeus.

Enguany sem per desgràcia tan desanimats per no dir desesperats arreu dels Països Catalans per la fallida dels partits polítics de les quatre «províncies», que no van dur a terme el restabliment de l'estat català, sem convençuts que la supervivència de les nostres nació i llengua és amenaçada no sols a la Catalunya del Nord sinó al conjunt dels nostres països. Hem d'enfortir la presa de consciència nacional al nostre propi país i ben entès hem de fer saber arreu del món que som una nació, que ni som província espanyola ni som departament francès com creuen la majoria dels europeus. De Salses a Guardamar, de Fraga fins a Maó, d'Andorra a l'Alguer qui ho sap, fins-i-tot al Principat de Catalunya?

Com va afirmar l'escriptor Miquel de Palol ahir en una entrevista a VilaWeb «si tu vols un estat has de ser una nació [...] que no et faci por el concepte d'identitat» i va afegir

que «identitat és una cosa classista, és una cosa xenòfoba [...]» tanmateix no va explicitar el perquè i em sembla que és fonamental posar el dit a la llaga.

Efectivament massa catalans tingueren i continuen tenint por de reivindicar-se catalans; tenen por si reivindiquen la catalanitat col·lectiva, de passar per excloents, xenòfobs, feixistes. Ja em va sobtar als anys setanta del segle passat que intel·lectuals principatins a la Universitat Catalana d'Estiu a Prada substituïssin el mot «poble» pel mot «ciutadania». Fixeu-vos-hi: quants polítics catalans gosen dir públicament «el poble català» o «el nostre poble» o «la nostra nació»? Com a molt gosen dir «el poble de Catalunya». Per què aquesta renúncia a l'adjectiu possessiu «nostre»?

Com podem reivindicar un estat català si no analitzem per què no afirmem el que som, per què no gosem martellejar a dintre i a fora que som un poble, el poble català, si ens autocensurem fins a amagar nosaltres mateixos la pròpia identitat col·lectiva, si no ens atrevim a utilitzar el possessiu «nostre» per identificar la nostra terra, la nostra cultura, la nostra llengua.

Convé doncs en un dia com aquest de retrobament nacional del conjunt dels Països Catalans, i doncs de reflexió i d'autocrítica, denunciar els mecanismes de supeditació a la ideologia de les esquerres estatals franceses i espanyoles que condemnen el nacionalisme sense diferenciar entre els nacionalismes imperialistes, els d'Espanya i de França que de fet mai no denuncien, i el nacionalisme imprescindible que hem d'assumir nosaltres els països colonitzats, el nacionalisme defensiu que ens permet reconquerir i valorar la identitat negada.

Ens hem d'alliberar dels criteris ideològics imposats pels partits suposats progressistes dels estats que ens anorreen. «Les coses clares s'han d'anunciar clarament» deia la meva professora de filosofia. Com va escriure el nord-català

Gilbert Grau Salvat, independentista i federalista europeu precursor, en una carta a Carles M. Espinalt: «si no organitzem la contra-ofensiva nacionalista [...] el tren –encara una vegada– de la Història, no pararà a la nostra estació».

Visca els Països Catalans! Visca la República catalana confederal!

Daniela Grau Humbert, 21.07.2024